

γαν τινα κίνδυνον . . . Θλίδῃτε, Κύρια Χενιέρε . . . Σημειώσατε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν . . . Αἱ Γαλατίδες τοῦ Ροδανοῦ ἔχουσι καὶ σήμερον ὡς καὶ τὸ πάλαι τὴν μαντικὴν δίνχμιν.

Ὁ Ἀνδρέας ἐκύτταξε τὴν νέαν γυναῖκα δι' ὀφθαλμῶν ἀλλόκοτον ἔκφρασιν ἐχόντων· οἱ συμπάται ἀπεχώρουν· οἱ κομισταὶ τῶν φορέων ἐπλήρουν τὸν πρόδομον· οἱ δαδούχαι ἐφώτιζον τὴν ὀδὸν, ἀντηλάσσοντο δὲ οἱ χαιρετισμοί, αἱ ὑποσχέσεις συνεντεύξεως, καὶ τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν πολὺ ὥραιον ἐσπέραν· ὁ δὲ Χενιέρος ἠκολούθει εἰσέτι τὴν γαίτονα τοῦ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μόνον αὐτὴν ἐβλεπεν εἰς τὸν ἐκλάμποντα ἐκεῖνον λόσμον, ὅστις ἐκυτὸν μόνον ἐβλεπε.

Τότε ὁ Κ. Καστελλάνης τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε.

— Ὅλ' ἔχωμεν ἀκούη διὰ τινα καιρὸν τὴν εὐ-

χαρίστησιν νὰ σὰς βλέπωμεν εἰς τὸν κύκλον μας; — Ὡ! κατὰ δυστυχίαν ὄχι· εἶπεν ὁ ποιητής· ἀναχωρῶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν διὰ Παρισίους· ὁ πατήρ μου μὲ περιμένει· ὁδὸς Κλαρὺ, ἀριθμὸς 97. — Εἴχετε εἰς τὴν τράπεζαν μίαν γείτονα πολὺ ἐρασίαν . . . — Ὡ λαμπράν! δὲν εἶχα τὸ θάρρος οὔτε τ' ὄνομά της νὰ ἐρωτήσω . . . — Εἶναι ἡ κυρία Κόμησσα Μαργαρίτα Γ. . . — Ἀ! εἶναι σύζυγος ἀξιωματικοῦ τοῦ Β. Νκυτικοῦ; — Ὁ σύζυγός της κυβερνᾷ τὸ πλοῖον τοῦ Βασιλέως τὸν Ἰέρακα, ὅστις ἀνεχώρησε μ' ἐντολὴν διὰ τὴν Σενεγάλην.

Ὁ Ἀνδρέας ἐποίησε σημεῖον ἀδιαφορίας, καὶ χαιρετῶν τὸν συνδιαλεγόμενον, ἠκολούθησεν ἕνα ὑπηρετήν καὶ ἀνέβη τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ μεγάρου.

Τὰ προηγούμενα κεφάλαια εἶναι ἀντὶ προλόγου τῆς ἐπομένης ἱστορίας. (ἠκολουθεῖ).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

MONTIGN.

Εἰς τῶν ἐπὶ φιλ ἀνθρωπιά διαπρεψάντων εἶναι ὁ Μοντιγὼν τῶν τοιοῦτων ἀνδρῶν ὁ ἔπαινος ὑπόχει κατῆκον, οὐ μόνον τῶν συμπολιτῶν, ἀλλὰ παντὸς ἀνθρώπου, διότι οἱ τοιοῦτοι ἐν τῷ ἀτόμῳ ὑπηρετοῦσι τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Μοντιγὼν ἐ-

γεννήθη τῷ 1733 ἦν δὲ υἱὸς ἀρχηγῷ τινος τοῦ λογιστικοῦ παρὰ τῇ αἰλῇ τῆς πατρίδος τοῦ Γαλλίας. Σπουδάζας δὲ τὴν νομικὴν ὠνομάσθη δικηγόρος ἐν τῷ ἀκυρωτικῷ. Ὑψωθείς εἰς τὸν βαθμὸν μέλους τοῦ ἀνακτοβουλίου τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν τμηματάρχου τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ὁθωνίας τῆς Προβηγκίας, τῆς Ῥωσέλλης, τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας καὶ τοῦ σφραγιστοφύλακος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, αἰετοτε ἀνεδείχθη ἀνὴρ ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρος καὶ εὐθύς, καὶ τοιοῦτος διετέλεσε δι' ὅλου τοῦ βίου

αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ πολλὰς κατ' αὐτὸν ἐποτίσθη πικρίας.

Κατατομηθέντος Λουδοβίκου τοῦ ις. καὶ ἐξορισθείσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἀφωσιμμένος εἰς τὴν μοναρχίαν καὶ εἰς τὰς ἀρχάς του, ὁ Μοντυὼν ἐνόμισε καθήκον του ν' ἀκολουθήσῃ οὗς ἡγεμόνας του εἰς τὴν ἐξορίαν των· ἐξωρίσθη ἄρα τῷ 1791, καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπεσύρθη εἰς Ἑλβετίαν, κατόπιν δὲ εἰς Ἀγγλίαν, τὸν χρόνον δὲ τὸν ὅποιον διήρχετο ἐκτὸς τῆς πατρίδος του μετεχειρίσθη εἰς σπουδὰς καὶ εἰς ἔργα ἱστορητικὰ εἰς τὰ ὅποια ἀείποτε παρεδίδετο.

Ἀλλ' ἡ κυριώτερα καὶ λαμπροτέρα τοῦ χαρὰ κτῆρος τοῦ Μοντυὼν ιδιότης ἦν δι' ὅλου τοῦ βίου του ἥσκει ὡς ἔργον καὶ ὡς ἀρετὴν, ἥτο τὸ ἀγαθοεργεῖν. Κληρονομήσας περιουσίαν λαμπράν, ἐνωρὶς ἤδη καθιέρωσε μέγα μέρος αὐτῆς πρὸς ἐγκαρδιώσιν τῶν φιλοσοφούντων. Ἡ δὲ γενναϊότης του δὲν ἦτο μόνον ἐλευθέριος, ἀλλὰ πρὸς τὴν μετριοφροσύνην τοῦ δίδοντος, ἥτις σὲ κάμνει νὰ δέχῃ τὴν ἐλεημοσύνην ἀνευρυθιάστως, κατεῖχε καὶ τὴν εὐφυΐαν ἥτις καθιστᾷ αὐτὴν γόνιμον καὶ τελεσφόρον.

Πολλάκις ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ ἀνώνυμου ἤρχετο πρὸς βοήθειαν τῶν ἀκαδημιῶν. Κατὰ τινα συνεδρίασιν ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία διεκήρυξεν ὅτι τέσσαρα μὲν συγγράμματα τῇ ἐφάνησαν ἄξια βραβεύσεως, ἀλλὰ, μὴ ἐπαρκούντων τῶν πύρων τῆς, ἠναγκάζετο ν' ἀφήσῃ τὰ τρία ἀβράβευτα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ ἀναγκαιοῦντα ποσὰ ἔφθασαν εἰς τρεῖς διαφόρους ἀνδρονόμους, ὧν ὁ κύριος ἔμενεν ἄγνωστος.

Ἀφ' οὗτου ἔπαυσε διαικῶν τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ὁβερνίας, ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ στερήσις κατέτρεχον τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. Μὴ ἀρκεσθεῖς δὲ εἰς τὸ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν δυστυχίαν πλήθους ὅλου ἀνθρώπων, ἐπειράθη νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῆς πηγῆς τῆς συμφορᾶς, καὶ ἐπροίκισε πολλὰς πόλεις, ἰδίᾳ τὸ Μωριάκ, διὰ πολλῶν χρησίμων καλλωπισμῶν, φερόντων ἐτι καὶ νῦν τὸ ὄνομά του.

Καθ' ὅλην τὴν ἐξορίαν του, ἐτησίως καθιέρου πεντακισχίλια φράγκα ὑπὲρ τῶν ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκομένων συνεξορίστων του, ἐτέρως δὲ 5,000 ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φυλακισμένων δημοκρατικῶν στρατιωτῶν, ἐτήσιον δὲ βοήθειαν 40,000 φράγκων ἐξέφερε τακτικῶς εἰς Ὁβερνίαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τοῦ τόπου ἐκείνου.

Τὸ νὰ ἀπαριθμῇ τις πάσας τὰς ἀγαθοεργίας τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς εἶναι ἀδύνατον.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, συνέστησε διὰ προικοδοτήσεως σημαντικῆς, κατὰ πᾶν τῶν 12 τμημάτων τῶν Παρισίων, ἀνά ἓν κατὰ στήμα, σκοποῦν νὰ περιθάλλῃ τοὺς δυστυχεῖς ἀναβρῶνόντας τοὺς ἐξερχομένους τῶν νοσοκομείων, καὶ οὕτω οἱ ἀσθενεῖς φιλανθρωπῶς περιεθάλλοντο μέχρις οὗ τὰς δυνάμεις των ἀναλαμ-

βάνοντες· ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ προσπορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Μοντυὼν ἐν Παρίσι τοῖς τῇ 29 Δεκεμβρίου 1820, ἄγων τὸ 87 ἔτος τῆς ηλικίας του, παραδούς τὸ πνεῦμα εἰς ἀποστείλαντα αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς· Θεὸν ἐν πάσῃ τῇ γαλήνῃ καὶ τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνῃ ἣν δίδουσιν ἡ συνειδήσις ζωῆς πλήρους ἀγαθοεργιών. Διὰ τῆς διαθήκης του ἐκκληροδοτεῖ εἰς τὰ νοσοκομεία ποσὴν 3 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐναρέτος· οὗτος ἀνὴρ· εἴθε συχνοὺς νὰ εὕρισκῃ τοὺς μιμητὰς πρὸς περιθάψιν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Π. Γ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 22.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ὁ Οὐτωβαίριος.

Ἡ κυρία Ρούβενσ ἐπιστρέψασα μετὰ εἰκοσιν ἔτη εἰς Ἀνδερσ, εὗρε τὴν ἀτυχή πόλιν ἀπηλλαγμένην ἤδη τῶν αἰρετικῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν διασπαρχμῶν τῶν ἐμφυλίων. Πρὸ πολλοῦ ἀπειθούσα εἰς τὴν Ἰσπανικὴν ἐξουσίαν ἡ τεταλαιπωρημένη πόλις, καὶ ὑποστᾶσα τὸν λιμὸν καὶ τὰς συμφορὰς πολιορκίας δωδεκαετοῦς, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πολιορκούντα Δούκα τῆς Πάρμας. Δύο ἔκτοτε ἐπέρασαν ἔτη καὶ τὸ μὲν ἐμπόριον ἀνέκυπτεν ἤδη, οἱ δὲ νόμοι καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀνελάμβανον τὴν προτέραν ἰσχύιν καὶ ἐνεργεσίαν.

Ὅθεν ἡ κυρία Ρούβενσ δειλῇ πρῶτη καὶ ἀπειροσ τῶν τοῦ ἐμπορίου, ἥτις ἔζη, ὡς κάλλιστα ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, οἰκουροῦσα καὶ κλώθουσα μάλλον (domum mansit tanamfecit) ἐκτίσαστο· ἤδη τὰς ἀναγκίας γνώσεως καὶ ἀνέπτυσε θεληματικὰ περὶ τὰς υποθέσεις ἐπιδεξιότητα, διότι ἐνθυμούμενη τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ ἀποθανόντος συζύγου, ἐκανόνιζεν οὕτω πᾶσαν ἐμπορικὴν αὐτῆς ἐπιχειρήσιν. Ἀπῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ ἔξα ἀπαιτήτῃ τὴν ἀπόδοσιν πολλῶν κτημάτων, ἅτινα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκογενείας ἐδημεύθησαν, ὅτε μὲν ὑπὸ τῶν βασιλικῶν, ὅτε δὲ ὑπὸ τῶν ἐπαναστάντων, διότι ἀμφοτέραι αἱ φατρίαι ἐδίδοντο εἰς ἀδικίαν καὶ διαρπαγὰς προφασίζόμεναι, ὅτι δικαίως ἐδημευον τὰ κτήματα τῶν φυγάδων· χάρις δὲ εἰς τὴν ἐπιαυρήν καὶ εἰς τὴν ἀγχινοίαν τῆς Μαρίας, ἥτις ἀπῆται μετὰ σταθερότητας καὶ φρονήσεως τὰ ἀρπασθέντα, ἀπεδόθη αὐτῇ πλήρης δικαιοσύνη καὶ οἱ δικασταὶ ἐπήνεσαν τοὺς σμικτοὺς τρόπους τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις, ἂν καὶ τρυφερὸς τὴν ἡλικίαν, διωρίσθη εἰς δημόσιον ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως.

Ὁ μικρὸς ἐν τούτοις Πέτρος-Παῦλος ἀνέλαβε τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ Ἀνδερσ καὶ ἐπὶ τοσούτον προσέβη